

[Henry Christensen.]

Så har jeg bare en bemærkning yderligere at gøre; det er til det ærede medlem hr. Baunsgaard, der, så vidt jeg forstod, udtrykte sig på den måde, at vi bevæger os fra et system, som andre lande ikke har, over til et system, som findes i andre lande. Det synes jeg var en meget betænkelig udtalelse, den gjorde mig yderligere forskrækket. Er det virkelig således, at det ærede medlem ser noget tillokkende i, at vi skal over i et system, hvor man i højere grad skal til at rationere? Efter min opfattelse er det, man står over for, i bedste fald et meget ubehageligt onde. Jeg betragter det danske system, der hidtil har åbnet fri adgang til at lade konkurrencen og efterspørgslen vælge, og som også har ladet pengepolitikken og renten o. s. v. opfylde deres økonomiske funktioner, som et godt og principielt værdifuldt system, som har haft stor betydning for dansk erhvervslivs og i øvrigt også for dansk boligbyggeris udvikling. Derfor vil jeg gerne sige til det ærede medlem hr. Baunsgaard, at det var en efter min opfattelse meget kedelig bemærkning, det ærede medlem her kom med, og man må så spørge sig selv: hvor bliver så overhovedet midlertidigheden af? Er dette virkelig et skridt i den retning, som det ærede medlem hr. Peter Nielsen var så begejstret for: tilvejebringelse af et grundlag for endnu stærkere indgreb, endnu stærkere reguleringer. Det ærede medlem vil som bekendt helst regulere til bunds.

Poul Møller: Jeg skal ikke misbruge de ærede medlemmers tålmodighed ved at genoptage en lang økonomisk diskussion på et tidspunkt, hvor vi har travlt — og regeringen har jo gjort sit til, at vi har endnu mere travlt, end vi har haft det før. Jeg vil dog gøre en enkelt bemærkning til den højtærede økonomiminister. Det er vedrørende spørgsmålet om kreditinstitutternes forpligtelse over for 75 pct.s reglen, når det drejer sig om landbrugslån. Derom siger den højtærede økonomiminister, at man må kunne forvente, at kreditforeningerne lægger samfundsmæssige synspunkter til grund for udlån. Ja, er det nu noget, de har pligt til at gøre? Hvad er samfundsmæssige synspunkter, og hvordan skal de kunne vur-

deres af en kreditforenings ledelse? Det er sådan noget, som det er så let at sige fra folketingets talerstol, men som det er så forfærdelig svært at skønne over, for kreditforeningerne har jo aldrig før blandet sig i, hvad folk skulle bruge deres penge til. Det har man heller ikke krævet her ved lovforslaget. Man har ikke i loven indsat en bestemmelse om, at kreditforeningerne skal se til, at pengene bliver brugt på den ene eller den anden måde samfundsnyttigt. Når derfor økonomiministeren kommer ind på den betragtning, at kreditforeningerne pludselig skal til at være små guder for os og bestemme, hvad vi skal bruge vore penge til, hvis vi skal låne hos dem, så tror jeg, vi kommer langt uden for lovfortolkningen.

Jeg tror, at det, som kreditforeningerne alene kan se på, er sikkerhedssynspunktet. De har altid set på sikkerheden, og derfor har kreditforeningerne næsten aldrig tabt penge. Der ligger sikkerhedsbetragtning til grund for deres lånudmåling, og det vil der også gøre i fremtiden, naturligvis med respekt for de lofter, som indføres med denne lovgivning, men ikke således, at de ser på, om pengene bliver brugt til det ene eller det andet.

Derfor kan jeg ikke se andet, end at der er risiko for, at det kommer til at gå føleligt ud over landbrugets investering. I den forbindelse vil jeg nævne et kreditinstitut, som jeg ikke kan se kan foretage nogle af de forandringer, som det ærede medlem hr. Baunsgaard omtalte, og det er Landbrugets Realkreditfond. Landbrugets Realkreditfond, som jo i virkeligheden i meget høj grad støtter landbruget med tredjeprioritetslån netop til investeringsmæssige formål, og som jo ser meget hyppigt på, hvilke investeringer der skal gennemføres, langt mere end førsteprioritetsinstitutterne gør, hvordan vil den have nogen mulighed for at kunne sammenligne med kvartalet i fjor og se, hvad den da gav til det ene eller det andet, om det var tillægslån eller lån til byggeri. Landbrugets lån er næsten altid tillægslån; det behøver ikke at være til byggeri, det er det kun i de færreste tilfælde, men det er lån til maskinanskaffelser eller andre former for modernisering. Derfor vil jeg gerne vide: hvordan skal Landbrugets Realkreditfond ane, hvortil lånene går? Be-